

מקור המאמר בזהר פרשת קדושים דף פה ע"ב

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בַּסְּעוּדָה
הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל
ה'. עַל ה' וְדַאי. שְׁאוּתָהּ
שְׁעָה נִגְלָה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה,
וְהַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲדוּהָ שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׂים, וְזוּהִי
סְעוּדָתוֹ וְדַאי.

בַּסְּעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל
שַׁבָּת כְּתוּב וְהַאֲכִלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אָבִיךָ. זוּהִי הַסְּעוּדָה
שֶׁל זַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהוּא
בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
מֵאוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצָרִיךְ אָדָם לְשִׂמְחָה בַּסְּעוּדָתוֹ
וְלִהְיוֹת הַסְּעוּדוֹת הַלְלוֹ,
שֶׁהֵן סְעוּדוֹת הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה שֶׁל זֶרַע קָדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
הִיא שְׁלֵהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת. וּמִשׁוֹם כֵּן אָמַר,
(שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבִין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

בֹּא וּרְאֵה, בַּסְּעוּדוֹת הַלְלוֹ

נִזְדַּעְצֵים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מֵהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם סְעוּדָה
אֶחָת מֵהֶם, מֵרְאֵה פָּגַם לְמַעַלָּה, וּמֵרְאֵה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁאֵינוֹ מִבְּנֵי

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בַּסְּעוּדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח)
אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יי'. עַל יי' וְדַאי. דִּהְיָהוּ
שְׁעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין
בַּחֲדוּתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֲדוּתָא דְעֲתִיקָא עַבְדִּינִן,
וּסְעוּדָתָא דִּילִיהּ הוּא וְדַאי.

בַּסְּעוּדָתָא הַלִּיתָא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב וְהַאֲכִלְתִּיךָ
נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דָּא הִיא סְעוּדָתָא
דְזַעִיר אֲנִפִּין, דִּהְיִי בְּשְׁלִימוֹתָא. וְכִלְהוּ שִׁיתָא יוֹמִין,
מֵהֵהוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכִין. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵּי
בַּסְּעוּדָתִיהּ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֵלִין סְעוּדָתִי, דְאֵינוֹן
סְעוּדָתִי מֵהֵימְנוּתָא שְׁלִימָתָא, דְזֶרַעַא קַדִּישָׁא
דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מֵהֵימְנוּתָא עֲלָתָהּ, דִּהָא דִּילְהוֹן הִיא,
וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִינֵי
כֵּן אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזִי, בַּסְּעוּדָתִי אֵלִין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעוֹן יִשְׂרָאֵל,
דְאֵינוֹן בְּנֵי מַלְכָּא. דְאֵינוֹן מֵהִיכַלָּא
דְּמַלְכָּא, דְאֵינוֹן בְּנֵי מֵהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְּפָגִים
חַד סְעוּדָתָא מִנֵּיהוּ, אַחֲזִי פְגִימוֹתָא לְעִילָא,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פרש חגיכם. אמר פרש חגיכם, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומשום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם הבא. ומשום כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, פעי בר נש לחדי, ולמחדי למספני. ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למספני, עונשיה סגני, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה פתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתוב פרש חגיכם. פרש חגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

ובגיני כך פתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגאולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היומי" ניתן לקבל בחינם לזיכוי הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב"ב

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּדְאֵי כֶּךָ הוּא. וְוִי לִיָּה לְבַר נָשׁ,
 דְּלֹא אֲשָׁלִים חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא. וּמֵאֵן
 חֲדוּתָא דִּילִיָּה. אֲלִין תְּלַת סְעוּדָתִי מְהִימְנוּתָא.
 סְעוּדָתִי דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ
 חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל סְטְרוּי.

תָּאנָא, בְּהֵדִין יוֹמָא מִתְעַטְרָן אַבְהוֹן, וְכָל בְּנֵין
 יִנְקִין, מַה דְּלָאוּ הָכִי בְּכָל שְׂאֵר חֲגִין
 וּזְמַנִּין. בְּהֵדִין יוֹמָא, חִיבֵיָא דְּגִיְהֵנָם גַּיְיַחִין. בְּהֵדִין
 יוֹמָא, כָּל דִּינֵין אֲתַכְפִּיין, וְלֹא מִתְעַרִין בְּעַלְמָא.
 בְּהֵדִין יוֹמָא אֲוֵרִיתָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרֵין שְׁלִימִין.
 הֵזֶה כָּל הַדִּינִים נְכֻפִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בִּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרַת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּדְאֵי כֶּךָ הוּא.
 אוֹי לְאָדָם שְׁלֹא מְשָׁלִים אֶת
 שְׂמִיחָה הַמְּלֶכֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וּמַהִי
 שְׂמִיחָתוֹ? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ הַסְּעוּדוֹת
 שֶׁל הָאֱמוּנָה, סְעוּדוֹת
 שְׂאֵבְרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
 כְּלוּלִים בָּהֶם, וְכֻלָּם שְׂמִיחָה
 עַל שְׂמִיחָה, אֱמוּנָה שְׁלֵמָה
 מִכָּל צַדְדֵיּוּ.

שְׁנֵינּוּ, בִּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים
 הָאֲבוֹת, וְכָל הַבָּנִים יוֹנְקִים,
 מַה שְׂאִין כֹּן בְּכָל שְׂאֵר
 הַחֲגִים וְהַזְּמַנִּים. בִּיּוֹם הַזֶּה
 רְשָׁעֵי הַגִּיְהֵנָם נָחִים. בִּיּוֹם
 הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נְכֻפִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. בִּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרַת בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת.

ספר אור הזהר (עמוד 250)

ו) אֵלִיָּהוּ הַנְּבִיא אָמַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁבַדוֹר הָאֲחֵרוֹן יִתְפַּרְנְסוֹן מִתּוֹרָתוֹ שְׁתֵּהִיָּה מְתוּק
 לְנַפְשׁ וּמְרַפָּא לְעַצְמֵם

אֵלִיָּהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כַּמָּה חֲיִילִין נְשָׁמוֹת וְכַמָּה מְלָאכִים וְשְׂכִינְתָא עֲלָהָ עַטְרָא
 עַל כְּלָהוּ, וְאָמַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי:

רַבִּי רַבִּי אֲנָתָּה הוּא אֵילָנָא דְּרַבָּה וְתַקִּיף בְּאוֹרֵייתָא, בְּעַנְפֵין דִּילָךְ דְּאֵינּוֹן אַבְרִין קַדִּישִׁין, כַּמָּה עוֹפִין
 שְׂרִיין תַּמּוֹ, דְּנִשְׁמַתִין קַדִּישִׁין כְּגוֹנוֹנָא דְּלַעֲיָלָא, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (שֵׁם ט) וּבְעַנְפוֹהִי יְדוּרָן צְפְרֵי שְׁמַיָא, וְכַמָּה
 בְּנֵי נֶשְׁאָא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוֹן מִהָאֵי חַבּוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדְרָא בְּתַרְרָאָה בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ
 (וַיִּקְרָא כֹה י) וַיִּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ וְגוֹמֵר.

כִּי זֶהוּ הַפְּרָנְסָה, שְׂיַבִּינוּ וְיִהְיוּ לְאוּרוֹ מְתוּק לְנַפְשׁ וּמְרַפָּא לְעַצְמֵם, כִּי הַלּוֹמֵד גִּירְסָא בְּעַלְמָא הַגֵּם שִׁישׁ
 לוֹ שְׂכָר טוֹב בְּעַמְלוֹ וּמְקַדֵּשׁ בְּטִהְרָה נְשָׁמָתוֹ, עִם כָּל זֶה הַסְּגָלָה דְּבְגִינָה וַיִּקְרָאתֶם דְּרוֹר הִיא
 כְּשִׁיתְפַּרְנְסוֹן וְיִלְמְדוּ פִירוּשׁ הַמַּאמְרִים.

עַל פִּי הַנּוֹכַח לְעִיל בְּתַקּוּנֵי זֶהָר, אֲשֶׁר הַנְּשָׁמוֹת שְׁלֵמָעֵלָה וְהָאֲנָשִׁים שְׁלֵמָטָה יִתְפַּרְנְסוּ עַל יְדֵי זֶהָר
 הַקְּדוֹשׁ, עַל פִּי זֶה יִבְאָר מַה שְׂכַתְבַּת בּוֹהֵר (חֶלֶק ג' דף רל"ב). שְׂאֲמַר הַרְעֵיָא מְהִימְנָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאִי, בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא, אֲשָׁלִים מְלוּלֵי דְרוֹזִין דְּחַבּוּרָא קְדֻמָּאָה, לְפָרְשָׁא לּוֹן, דְּהָא כָּל מְאֵרֵי מִתִּיבְתָאן
 דְּלַעֲיָלָא, וּמְאֵרֵי מִתִּיבְתָאן דְּלַתְתָּא, כְּלָהוּ מְזוּמְנִין לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין מְפּוּמָּה, וּפִירוּשֵׁין דִּילָךְ. דְּהָא
 חֲדוּ וּפּוֹרְקָנָא, יִתְעַר בְּהוֹן לְעִילָא וְתַתָּא.

ספר אור הזהר (עמוד 251)

ז) נמצאים כמה מאמרים בזהר הקדוש שגלה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו אחר הסתלקותו. אמר, שנמצאים כמה מאמרים בזהר הקדוש שגלה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו אחר הסתלקותו. וזה ענין "ובחבורא קדמאה" שכתוב בזהר הקדוש בפרשת פנחס (חלק ג' ריט): ובשאר מקומות. כי העולם אינם מבינים מהו ענין "ובחבורא קדמאה", אך האמת שהוא גלה להם כמה תורות אחר פטירתו, ומה שגלה להם קדם קרא חבורא קדמאה. ובוה מישב היטב מה שנמצאים בספרי הזהר הקדוש ובתקונים פרוש על מילות האמוראים שהיו אחר רבי שמעון בר יוחאי זמן מרבה. אך באמת אלו המאמרים גלה רבי שמעון בר יוחאי אחר פטירתו, ואז כבר היו אלו האמוראים בעולם. אחר כך מצאתי ענין זה באיזה ספר.

(ספר שיחות הר"ן רבינו נחמן מברסלב אות רעה)

ח) ענין "פתח" בזהר הקדוש

אמר על מה שמוכא בזהר הקדוש: פתח רבי יצחק ואמר וכו', וכיוצא בזה בשאר החבריא קדישא, אמר: פתח רבי יצחק, כשהיה רק פותח את פיו, תקף ומיד היה אומר ומגלה תורה.

(ספר לקוטי מזהר"ן חלק ב' סימן קיח)

ט) כל המספרים ומנינים שבוהר, מדקדק במנין בדקדוק גדול על פי שמות שהיה קבלה בידם אמר מי שבקי בזהר הקדוש כל דברי הזהר הם אחד, הינו להמשיך שפע, להמשיך משה רבות קודשא, ולקשר העולמות. ולפעמים מחבר שני דברים אלו ולפעמים שני דברים אחרים כפי הענין. ויש כמה דברים שהיו להם בקבלה איש מפי איש, כי כל דברי הקבלה הם בקבלה איש מפי איש עד משה רבינו עליו השלום. גם היה להם ספרים ספרא דרב המנונא וכו'. גם יש כמה וכמה דברים שגלו הם.

גם כל הענינים המבארים בזהר הקדוש במספר במנין כגון בעניני ההיכלות וכיוצא, שנאמר בזהר שיש כך וכך פתחים, וכיוצא באלו הדברים הנאמרים בזהר במספר במנין, ומדקדק במנין בדקדוק גדול, כגון כך וכך אלפים ושבעים וארבע וכיוצא, כל זה היה על פי שמות שהיה קבלה בידם שהיו להם כללים ולמוד יודע על זה, כגון שם של מ"ב וכו'. וכל אלו המספרים הנאמרים בזהר הם כפי אותה הבחינה של אותו הענין שהיו יודעין שהוא על פי שם זה או על פי כלליות שלפעמים נכללין ונצטרפין השמות אלו באלו ועל פי מספר השמות וכללותן הם המספרים הנזכרים לעיל.

(תני מזהר"ן מברסלב, תנח)

י) "המאור שבה מחזירו למוטב" – הכוונה לתורת הסוד

במסכת סוטה (דף כ"א): עברה מכבה מצוה ואין עברה מכבה תורה, ופרש רש"י: לכבות את האהבה זו תורה, דכתיב הביאני אל בית היי, ודגלו עלי אהבה, יין סוד, עד כאן לשוננו. ונראה דרש"י בא להשמיענו בדברי רבותינו מתלמידי הבעל שם טוב הקדוש וכו' יגן עלינו, כי מה שכתב בתורה: המאור שבה מחזירו למוטב, לא על פלפולי התורה הנגליות לנו בלבד נאמרו הדברים, דהרי עינינו רואות ההפך הרבה פעמים בעוונותינו הרבים, וכמו שכתוב בזה בספר 'דרוך אמת' להרב הקדוש מורינו הרב רבי פייביש מזבריזא וכו' יגן עלינו, וכן בשארי ספרים הקדושים, ובפרט בספרי המעוררים ומלהיבים לבבות בני ישראל ללמוד חכמת האמת, וכמו בספר 'סוד מרע ועשה טוב' והוספות מורינו הרב צבי אלימלך וכו' יגן עלינו ודומיהו, עין שם דעקר קאי על מי שלומד ומאמין בפנימיות התורה וסודותיה אשר טמונים בתורה, אז יזכה בלמודו לדבקות בהשם יתברך, והמאור שבה מחזירו למוטב.

וזה שכתב רש"י בפרושו על הד דאין עברה מכבה תורה דהינו אהבה שנקרא יין סוד כנזכר. וכן מצאתי בדברים האלו בירושלמי חגיגה (פרק א' הלכה י') הלואי אותי עזבו ותורתו שמרו, השאור שבה היה מקרבן לתורה, ופירש בקרבן העדה: המאור שבה רמז לסודות החכמה, עין שם. וזה שנאמר בש"ס דילן (פסחים דף ג' עמוד ב') ובפתחתא דמדדש רבה איכה המאור שבה. ובירושלמי הנזכר איתא "השאור" שבה, הינו המעמיד, שהוא עקרו סודות התורה, כמו שכתוב בקרבן העדה דהעקר הם הנסתרות, זהו מחזיר למוטב כנזכר כו'. (עין עוד מה שכתב בסיומן קל"ו, ובדברי תורה מהדורא ד' סימן קי"ג).

(דברי תורה מהדורא ב' סימן ט')